

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 165 gener - febrer 2020 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

*Gobierno PSOE-UP. Podemos: fi de cicle.
La mobilitació: sense treva*

pàg 3, 12-13

Política:

Inhabilitació de Torra
Yolanda: 40 anys del seu assassinat

pàg 4-5

Repressió:

Absolució activistes Espai Antiracista Salt i Girona
Contra els judicis a Causa Galiza i Ceivar

pàg 6-8

Vaga General a Euskal Herria el 30G

Posició de la COESPE

pàg 9-11

Immigració

Torneu-nos a l'Enoc!
Avortament i Sanitat Universal, JA!

pàg 14-15

Història: 68 anys de la revolució boliviana Internacional

Onada mobilitzacions; França;
Orient Mitjà; Perú

**pàg 16-17
pàg 18-24**

Suplement. Xile: rebel·lió popular

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

1912. Vaga de dones amb nom de poema:

Vaga de *pa i roses*

L'11/01/1912 comença la vaga tèxtil de Lawrence (EUA), coneguda com la vaga de «Pa i Roses», impulsada per les dones del sindicat IWW (Industrial Workers of the World). S'aturen els 32.000 treballadors, treballadores i nens i nenes durant 61 dies i acaben triomfant, aconseguint la reducció de jornada, l'augment de salaris i el reconeixement dels sindicats.

Es tria un comitè de vaga de 56 titulars i 56 suplents per reemplaçar les primeres persones en el cas de ser detingudes, com acostumava a passar. El comitè representava totes les nacionalitats de les obreres immigrants (25 idiomes i 45 dialectes, amb traductores per a tots). Cada dia hi havia assemblees.

Les primeres mesures que es prenen són establir el fons de vaga i piquets massius al voltant de les fàbriques per aguantar els xocs amb la policia i les milícies del govern local: és la «línia infinita», durant 24 hores, i en moviment constant per imposibilitar l'entrada dels esquiroles.

A les poques setmanes els dirigents de la vaga són detinguts i acusats de la mort d'una obrera, Ana Lopizzo, i per incitació a la violència.

La vaga s'estén mentre el comitè de vaga instal·la guarderies i menjadors comunitaris per als fills i filles de les obreres. També reunions -i fins i tot una escola- perquè els i les nenes, evitin enfrontar-se als atacs de mestres, veïns i amics per l'activitat dels seus pares.

Finalment s'envia les criatures a altres ciutats, sobretot NY, a casa de famílies de la

IWW i del PS. En el primer tren surten 120 infants, però en el moment de sortir el segon, la policia reprimeix brutalment a nens i dones. La notícia i la solidaritat s'estenen per tot el país.

La por a que s'estengués la vaga fa cedir la patronal, que accepten totes les reivindicacions el 12/03. Els nens i nenes tornen el 30 de març, i els dirigents detinguts són absolts. L'èxit havia estat total.

Les obreres van acompanyar la lluita amb uns versos que s'havien popularitzat el mes anterior. «Volem el pa, però també les roses», havia estat una frase que hauria dit la sufragista Helen Todd, però que va popularitzar un poema publicat en un diari de desembre de 1911, James Oppenheimer, que es corejava a les marxes (el 1917 es faria cançó i als anys 20', gairebé un himne de les vagues de treballadores).

Pa i Roses

*Mentre anem marxant, marxant a través del bell dia
Un milió de cuines fosques i milers de grises filatures
Són tocats per un radiant sol que treu el cap sobtadament
Ja que el poble ens sent cantar: ¡Pa i roses! Pa i roses!*

*Mentre anem marxant, marxant, lluitem també pels homes
Ja que ells són fills de dones, i els protegim maternalment una altra vegada
Les nostres vides no seran explotades des del naixement fins a la mort
Els cors pateixen fam, a l'igual que els cossos ¡Donin-nos pa, però també donin-nos roses!*

*Mentre anem marxant, marxant, innumbrables dones mortes
Van cridant a través del nostre cant el seu antic reclam de pa
Els seus esperits fatigats van conèixer el petit art i l'amor i la bellesa
Sí, és pel pa que lluitàvem, però també lluitàvem per roses!*

*A mesura que anem marxant, marxant, portem amb nosaltres dies millors
L'aixecament de les dones significa l'aixecament de la humanitat
Ja n'hi ha prou de l'esgotament de la feina i del gandul: deu que treballen perquè un reposi
Volem compartir les glòries de la vida: pa i roses, pa i roses!*

*Les nostres vides no seran explotades des del naixement fins a la mort
Els cors pateixen fam, a l'igual que els cossos
¡Pa i roses, pa i roses!*

James Oppenheimer, 1911.

El trencaclosques miraculosament va funcionar i... tenim govern PSOE-UP!!

Malgrat tots els intents des de la dreta i des de l'aparell d'estat per fer descarrillar el projecte. Només cal recordar les dues sentències, la de la JEC i la del Suprem, el dia abans de l'inici de les sessions d'investidura, per la inhabilitació de Torra i contra la resolució europea que reconeixia com a eurodiputat Junqueras, per evidenciar que fins al darrer instant la Monarquia, l'IBEX i la dreta buscaven un govern d'acord PSOE, PP i C's, òbviament, amb l'eliminació de Sánchez.

Sovint es té la sensació que si aquests grans poders no volen un Govern, és que aquest serà bó per les classes treballadores i els pobles, però això és una forma de raonar massa simplista, allò de «els enemics dels meus enemics, són els meus amics», gairebé mai passa i no funciona.

Aquest govern serà un govern burgès i monàrquic, perquè ni qüestiona la Monarquia com a presó de pobles, ni el capitalisme que ens enfonsa en la seva crisi. És possible fer una política per els i les treballadores i els pobles sense trencar amb el règim i el sistema? Categòricament, no. I la resposta en aquesta situació de crisi econòmica i política, que també és certa en èpoques de bonança econòmica, és més impossible encara.

És per això que el PSOE, que actua com l'element més conservador en el *Gobierno*, ha blindat els ministeris que podrien generar despeses significatives, deixant a UP carteres pràcticament buides. D'aquesta manera manté el compromís amb la vicepresidència d'Unidas Podemos de drets socials i agenda 2030, però separa el tema de jubilacions amb José Luis Escrivá que havia reclamat l'augment de l'edat de jubilació i els increments desvinculats de l'IPC. La resta de ministeris d'UP són treball, consum, igualtat, universitats.

I és que la reforma constitucional que va aprovar el Govern de Zapatero el 2011 amb el suport de PP comprometrà els Pressupostos de 2020. L'1 de gener ha entrat en vigor l'article 135.2 de la Constitució, que impedeix que les administracions puguin incórrer en un forat pressupostari segons els marges establerts per la UE. És a dir, a partir d'ara serà *inconstitucional* que els comptes públics no recullin els ajustos que exigeixi Brussel·les: en aquest moment, de cara a 2020, demana una reducció per valor del 0,65% de l'PIB, uns 8.000 milions d'euros, gairebé la meitat del

que es gasta en prestacions d'atur. El canvi actual, també implica que qualsevol pressupost pugui ser recorregut si no es cenyeix a aquestes demandes: és a dir n'hi ha prou amb 50 diputats, com ara PP +Vox, per impugnar el que vulguin... Des que es va aprovar la reforma, han passat 8 anys, i es calculava que, a aquestes alçades, ja s'hauria eixugat el desfament. Però no és així, i el que el PSOE vol garantir és el compliment amb la UE, intentant que la dreta el deixi passar.

I si estarà condicionat en la política econòmica perquè no se surti del guió, no menys passarà amb la relació amb Catalunya. El govern d'Espanya ni accepta frenar la repressió ni encara menys el dret a l'autodeterminació, i la simple promesa de taula de diàleg i de desjudicialitzar les relacions amb Catalunya, ja ha provocat totes les acusacions des de la dreta. Mentre ERC aplaudeix, per agafar-se a qualsevol promesa que justifiqui la venuda de l'aterratge autonòmic, l'aparell de l'estat a través del seu partit Vox, arrossegant a PP i C's, marcarà estretament qualsevol moviment del govern Sánchez-Iglesias. El simple fet que l'Advocacia de

l'Estat recomanés respectar la resolució del Tribunal Europeu, va suposar que Vox es querellés contra el govern. Casado i també C's ja han dit mouran la in(justícia) que calgui per evitar que els presos surtin o trepitgin *las Cortes* o el Parlament... Òbviament el Suprem va donar la raó a la JEC inhabilitant Junqueras contra el Govern, els advocats de l'estat i la sentència del Tribunal Europeu.

La negativa a l'elecció de Dolors Delgado, amb un Casado cridant descaradament a que el CGPJ la tombés, és només un altre avís que s'emmarca en la continuïtat dels atacs judicials i repressius sobre els lluitadors: Òmnium calcula 2.500 persones imputades

pel procés, i la setmana passada se'n seguien sumant. Comença un nou judici contra l'independentisme, ara contra els comandaments dels Mossos d'Esquadra per l'1 d'octubre. Veurem el paper de la fiscalia i l'advocacia de l'estat.

La subordinació del Govern Sánchez Iglesias als dictats del gran capital i la Monarquia, vindrà acompanyat amb un intent de desactivació dels moviments populars i socials. D'una banda han d'evitar la mobilització sindical per la derogació de la reforma laboral. Del compromís de derogar la reforma laboral, queda només una reforma de 4 apartats: l'acomiadament per absentisme causat per malaltia; eliminar l'ultraactivitat automàtica; limitar la

¡Cap confiança en aquest govern!

Ni la taula de negociacions resoldrà la repressió i la negació de drets, ni l'acord de govern PSOE-UP, resoldrà les necessitats dels i de les treballadores!!

Ni un pas enrere en la lluita, cap treva en la mobilització!!

subcontractació a serveis especialitzats aliens a l'activitat principal de l'empresa; limitar la flexibilitat empresarial i les desvinculacions salarials.

Tampoc dóna resposta al moviment més actiu, el de pensionistes, amb un gran pes de Podemos a la COESPE. El Govern només es compromet a eliminar el factor de sostenibilitat i l'índex de revalorització, però la reforma del Sistema de Seguretat Social la fa «en el marc de diàleg social i del Pacte de Toledo», mentre que el moviment s'ha pronunciat obertament contra el Pacte de Toledo. No és casual el boicot de Podemos y la COESPE a la vaga ge-

neral del 30 de gener d'Euskal Herria per pensions dignes.

Cap confiança en aquest govern!

Ni la taula de negociacions resoldrà la repressió i la negociació de drets, ni l'acord de govern PSOE-UP, resoldrà les necessitats dels i de les treballadores!!

Ni un pas enrere en la lluita, cap treva en la mobilització!!

20/01/2020

LI

Davant la inhabilitació del presidente de

Prou d'ingerència

Davant la inhabilitació del president de la Generalitat La Junta Electoral Central el passat 3 de gener, pretenia inhabilitar el president Quim Torra fent-lo fora del seu escó en el Parlament de Catalunya, una condició per a ser president. El recurs de «cauterallíssima», presentat per Torra davant el Tribunal Suprem per tal d'aturar l'efecte pràctic de la pèrdua de l'escó fins a una sentència ferma, era denegat el 10 de gener pel tribunal al considerar que no hi havia motiu.

de la JEC, feta el dia abans del debat d'investidura, i el dia després de l'acord PSOE-ERC, fa que al combat sense treva contra l'independentisme català, C's i PP, afegixen el torpedinar el Govern Sánchez-Iglesias, tensant al límit el seu acord amb ERC.

Però això, encara es va agreujar més, dificultant a l'extrem que ERC mantingués l'abstenció, quan el mateix dia, el Suprem, amb Marchena al capdavant, inhabilita Junqueras, tot desconeixent la

El President Torra, amb el govern, declarava solemnement que desacataria l'ordre de la JEC i seguiria sent diputat i president del Govern autonòmic català, atenant-se a que el reglament de la Càmera diu que només es perdrà la condició de diputat, si hi ha sentència ferma. El Parlament, amb el seu president d'ERC Torrent al capdavant, i també els advocats de la casa, feien costat al president i declaraven que la JEC havia ultrapassat les seves funcions i intervingut en les funcions del Parlament, per la qual cosa desconeixien també la resolució. Els advertiments del PP i C's eren immediats, recordant Torrent on havia acabat Carme Forcadell, l'anterior presidenta del Parlament.

sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 19 de desembre de 2019.

La guerra de l'aparell d'estat de profundes arrels franquistes contra Catalunya s'acarnissa. *España antes roja que rota* era una de les divises del feixisme espanyol a la guerra civil, per ofegar en sang abans de reconèixer els drets nacionals. I Vox és l'expressió política per portar endavant aquesta guerra bruta. Davant aquesta realitat no hi ha negociació possible amb el govern de l'estat: sense ruptura no hi ha cap possible solució, aquesta és la veritat, perquè no hi ha convivència possible amb el franquisme.

De fet, el PP manté aferrissadament el control sobre el Poder Judicial, bloquejant la

Ja només aquest grau d'ingerència en les institucions catalanes, per part

Judicis de l'Estat!

renovació perquè podrien perdre la majoria conservadora –l'última vegada que es va intentar, va ser el 2018, i es va estroncar pel «wasap» d'Ignacio Cosidó (PP) presumint de poder controlar el TS per darrere, curiós és que la peça que ells jugaven per acabar de controlar el CGPJ era Marchena, que en aquell moment es va negar a seguir-los el joc un cop destapat, però que ha estat prou útil en el judici del procés. És a dir, tenim un CGPJ caducat i bloquejat, òbviament al servei de la dreta i conjurat en la defensa d'un estat monàrquic, que té en la unitat la seva pedra basal, sent les institucions judicials, un exemple més de la falta d'una ruptura democràtica que acabés amb els vells tics de l'aparell franquista de tribunals i militars.

ERC va empassar-se el gripau i va mantenir l'abstenció, totalment jugada a fer aterrar el procés en un nou autonomisme que protagonitzaria ella desplaçant JxCat. Però és evident que, per més que ERC empassi i ho vulgui, l'aparell d'estat no para. De fet, tothom –començant per Torra- té coll avall que encara que ara no marxi, marxarà quan hi hagi

sentència ferma. I resulta grotesc que la JEC i la (in)Justícia, més enllà d'objectius polítics complementaris, destitueixi un president per haver mantingut uns dies penjades una pancarta amb llaços grocs per la llibertat dels polítics a la presó.

Així doncs, es preveu que el marge que queda permeti les primeres reunions amb Sánchez i després, amb més o menys temps, anem a unes eleccions per a les quals es prepara ERC, i també l'espera Sánchez com el soci de camí per retornar a l'autonomisme. ERC té difícil justificar els seus acords, mentre Junqueras segueix en presó malgrat la sentència eu-

ropea favorable, i els judicis i imputacions contra independentistes no s'aturen. Però ni ERC ni JxC tenen pressa per convocar-les, pretenen exhaurir els dos o tres mesos que el Suprem trigui en fer ferma la inhabilitació de Torra, fent aprovar els pressupostos i la Llei Aragonès. Els Comuns es preparen per a ser la crossa d'ERC i el Govern Torra a Catalunya, mentre Podemos fa la mateixa tasca amb el Gobierno central... Trist paper dels Comuns i Podemos que es declaraven hereus del 15M. Ens caldrà aixecar una alternativa a l'esquerra.

*M Esther
del Alcázar i Fabregat*

40 anys del seu assassinat

Homenaje a Yolanda Gonzalez

Colocación placa conmemorativa a los 40 años de su asesinato por la extrema derecha junto al monumento de los asesinados de Atocha

En la Av. Juan Carlos I. 53 (futura Av. 3ª República)

Sábado 1 de febrero 2020 a las 12.00 h.

Yolanda, fins el socialisme, sempre!!

El dia 1 de febrer es compliran 40 anys de l'assassinat de Yolanda González, de 18 anys, militant del Partit Socialista dels Treballadors (PST), per un comando del Batallón Vasco Español format per militants del partit franquista Fuerza Nueva.

Va ser assassinada perquè representava tot allò que els hereus del franquisme més odiaven i que segueixen odiant: era jove, era dona i era basca. Era una militant socialista revolucionària que lluitava pel socialisme, pels drets nacionals i pel feminisme.

40 anys després, la millor manera de recordar-la és continuar la seva lluita.

Girona: Absoltes les tres activistes de l'Espai Antiracista denunciades per Vox per delictes d'odi.

Els feixistes no passaran!

En Mostafà, la Silvia i en Miquel havien estat jutjades per coaccions en absència, ja que van desobeir la citació i no van comparèixer al judici. S'enfrontaven a una multa i a un ordre d'allunyament del regidor de Vox a Salt Sergio Concepción.

Després de més d'un any d'un procés absurd que va començar amb una querella per delictes d'odi, associació il·lícita, desordres públics, injúries i coaccions presentada per

la vista oral i només l'acusació exercida per l'advocat nazi i negacionista de l'holocaust José María Ruiz Puerta va mantenir els càrrecs. Ara la sentència les ha absolt.

Davant l'absolució de les nostres companyes, l'Espai Antiracista de Salt i Girona vol manifestar:

1) Que és una victòria de la lluita antifeixista i de la llibertat d'expressió i manifestació. En realitat és una obvietat, però en

de col·lectius i persones que van adherir-se a la campanya «Totes som Espai Antiracista» i que va culminar amb la concentració de centenars de persones als jutjats de Girona el dia del judici. Mil gràcies a totes per ser-hi, la mobilització ens torna el que el poder ens vol prendre: la repressió no pot res quan hi responem juntes i determinades.

3) Ens reafirmem en el nostre compromís de seguir lluitant sense treva contra totes les formes de feixisme i de racisme per tots els mitjans i us animem a totes a seguir fent-ho: al carrer, a les institucions i dins dels nostres caps: ni un espai pel feixisme!

4) Denunciem la responsabilitat dels ajuntaments de Salt i Girona, que malgrat les mocions aprovades pels seus plens, continuen cedint els espais que són de totes i per a totes, com en el Sant Jordi a Salt,

a aquells que criden a l'exclusió i l'odi. Nosaltres patim la repressió perquè hem de fer des dels carrers allò que ells tenen el deure de fer i no fan des de les institucions.

5) Hem de denunciar, així mateix, la connivència sistemàtica entre forces i cossos de seguretat de l'Estat i Mossos d'Esquadra de la Generalitat i els feixistes. No només ens reprimeixen amb tota la violència per defensar-los sinó que abans d'ahir, altre cop, als carrers de Barcelona, com a Girona en la vaga general d'octubre, vam veure com la policia i els nazis violents actuaven junts per atacar les mobilitzacions ciutadanes. A totes les persones ferides per uns i

Concepción, aleshores regidor de Plataforma per Catalunya, les activistes, a proposta de la fiscalia, van ser jutjades per un delictes lleu de coaccions. La denúncia venia motivada per la concentració de protesta per la parada del partit feixista al Passeig de Salt el dia de Sant Jordi de 2017, per una contramanifestació davant de l'Ajuntament de Salt i pels continguts antifeixistes de les xarxes socials de l'Espai Antiracista. El dia del judici, les militants de l'Espai van anunciar a les portes dels jutjats de Girona, enmig d'una multitudinària concentració, que no acataven la (in)justícia espanyola i que la desobeirien no compareixent al judici. Malgrat això, la mateixa fiscalia va acabar retirant els càrrecs al final de

aquests dies acaba essent notícia que fins i tot la (in)justícia espanyola hagi de reconèixer que NO, que manifestar-se contra el feixisme NO és cap delictes. Aquest final feliç, però, no esborra la vergonya que l'aparell judicial i la fiscalia es pleguessin durant més d'un any a la voluntat dels feixistes de PxC/VOX, primer acceptant la querella per delictes d'odi i després acusant i portant a judici les tres companyes.

2) Que aquesta és també una victòria de la mobilització popular. Des del moment que vam conèixer i fer pública la querella ens va desbordar la solidaritat dels centenars

altres i a totes les represaliades per lluitar contra el feixisme, tot el nostre reconeixement i tota la nostra força.

6) Tampoc avui que celebrem una victòria davant la repressió, com vam fer el dia del judici, no podem deixar de recordar totes i cadascuna de les preses polítiques, exiliades i encausades, ni deixar de denunciar el biaix racista que ha tingut la repressió a les mobilitzacions post-sentència. Per a totes, i molt especialment per a l'Ayoub i l'Achraf, empresonats, tancats al CIE i deportats i per en Mouhcine, l'Ibrahim i en Charaf, empresonats encara avui, per vergonya de totes, a Puig de les Basses, per pur racisme policial i judicial, el nostre compromís de lluita fins a tenir-los lliures a casa i fins a eradicar el racisme institucional.

Sense cap por, amb tota la raó i tota la força, ni un pas enrere contra el racisme i el feixisme.

NO PASSARAN!

*Espai Antiracista
Salt-Girona*

Solidaritat amb les militants de Causa Galiza i Ceivar.

Llibertat i amnistia per a totes les preses polítiques de l'Estat!!

El mes de novembre passat coneixíem la petició de Fiscalia d'il·legalitzar les organitzacions independentistes gallegues Causa Galiza i Ceivar, a més de penes d'entre quatre i dotze anys de presó per a dotze de les seves militants. Aquesta notícia arribava pocs mesos després que la pròpia Audiència Nacional hagués retirat l'acusació de pertinença a grup armat, que se

s'exposen a l'escrit d'acusació posen en evidència el caràcter de la justícia de l'estat, que tira de sospites i conjectures sobre suposades organitzacions terroristes per a purgar qualsevol discurs polític que qüestionari el Règim del 78. Així, veiem que la Fiscalia de l'Audiència Nacional manté l'acusació d'enaltiment del terrorisme i afegeix la de pertinença a organització cri-

li imputava a les companyes en el moment de la seva detenció. D'aquesta forma, quan el muntatge policial de les operacions «antiterroristes» Jaro I i Jaro II semblava caure pel seu propi pes, la justícia espanyola introdueix -després de quatre anys d'investigació estèril- noves acusacions absurdes en la recta final del procés, ratificant així la seva naturalesa repressiva i antidemocràtica.

L'argumentari buit i les proves mancades de consistència que

minimal, basant-se en fets com assistir a manifestacions que reivindiquen la memòria històrica gallega, sostenir pancartes que clamen per l'alliberament de les preses polítiques, o organitzar actes de caràcter independentista. El Tribunal Suprem -expert en repressió política- simbolitza l'adaptació de les estructures franquistes a la falsa democràcia instal·lada durant la transició, i qüestionar la unitat d'Espanya posa en perill un dels pilars fonamentals d'aquest Règim heretat del feixisme. Julgar a les organitzacions independentistes

com a criminals o terroristes compleix una doble funció: d'una banda genera rebuig en l'imaginari col·lectiu cap als nacionalismes no espanyols i, en conseqüència, aïlla les ideologies dissidents i dificulta la solidaritat i empatia entre els pobles de l'estat. D'altra banda s'imposa una política de la por que pretén dinamitar des de la base qualsevol tipus d'organització que atempti contra l'*status quo*.

A més, a l'escrit d'acusació de la Fiscalia es destaca com a agreujant la *multimilitància* de les companyes en diversos moviments socials. Això constata la intenció

d'acabar amb aquelles organitzacions político-socials que vagin més enllà del moviment purament nacionalista, entenent la potencialitat d'aquest com a agent mobilitzador quan es combinen les lluites pels drets socials i per les llibertats democràtiques. Amb aquestes lògiques s'ataca a l'esquerra rupturista, anticapitalista i antifeixista de tot l'estat. Ho veiem, per exemple, en la condemna als nois de Alsasua a Euskal Herria, en les detencions i acusacions als CDRs a Catalunya, o en la constant persecució a les treballadores del SAT a Andalusia.

El referèndum d'octubre del 2017 a Catalunya inicia la crisi més greu del Règim del 78 en els últims 40 anys i posa de manifest la inviabilitat d'una solució pactada que camini cap a l'alliberament nacional, sense importar quin sigui el color del govern. De la mateixa manera que és impossible aconseguir millores socials, si no és trencant amb aquest sistema que anteposa corones i banderes per sobre dels drets bàsics i democràtics del poble. Per això és necessària una doble ruptura -nacional i de classe- i és imprescindible la unió de totes les treballadores i treballadors dels pobles de l'estat. Des de Catalunya a Euskal Herria, i des de Galiza a Andalusia: organització i coordinació per a elaborar un pla de lluita que ens porti a l'emancipació nacional i de classe. Viva Galiza Ceive, Gora Euskal Herria, Visca Catalunya, i visca la lluita del poble treballador!

Cristina Darribas

CRONOLOGIA

prèvia Novembre 2005 Operació Castañeira. Registre en centres socials gallecs que acaba amb la detenció (i posterior posada en llibertat) d'onze activistes independentistes.

- **Octubre 2015 Operació Jaro.** La Guàrdia Civil, sota la direcció de l'Audiència Nacional en coordinació amb Fiscalia, deté a nou militants de Causa Galiza. Queden en llibertat al cap d'uns dies, però se'ls imputen càrrecs d'enaltiment de terrorisme i pertinença a banda terrorista. A l'organització se li imposa la suspensió d'activitat (queda il·legalitzada de facto) per considerar-la braç polític de Resistència Galega.

- **Desembre 2016.** S'aixeca la suspensió d'activitat de Causa Galiza.

- **Juliol 2017 Operació Jaro II.** La Guàrdia Civil deté a tres militants de Ceivar, que queden lliures en els següents dies; se'ls imputen delictes d'enaltiment del terrorisme.

- **Juliol 2019.** L'Audiència Nacional retira els càrrecs de pertinença a banda terrorista a les militants de Causa Galiza.

- **Novembre 2019.** La Fiscalia de l'Audiència Nacional inclou el delictes de pertinença a organització criminal tant a les militants de Causa Galiza com a les de Ceivar, i demana la dissolució de totes dues organitzacions.

- **Primavera/estiu 2020 JUDICI.** lución de ambas organizaciones.

- **Primavera/verano 2020 JUICIO.**

Treball - Pensió - Vida digna

Vaga General

El títol de la Vaga general a Euskadi convocada per la Carta dels Drets Socials d'Euskal Herria pel 30 de gener i el contingut social de la seva plataforma indiquen que és un vaga política, tal i com reconeixen els propis convocants.

La Carta Social neix entre 2013-2014 davant de la necessitat de donar resposta al poder econòmic financer i la patronal, que estan provocant una escalada de pèrdua de drets econòmics, socials i democràtics. Ha aglutinat sindicats, més de 170 moviments socials, prop de 126 regions, ciutats i pobles, després d'un any de debats, assumint donar als governs neoliberals una resposta col·lectiva a l'erosió dels drets socials i polítics i impulsar una alternativa, un canvi social i polític.

Reconeixen que el govern d'Euskal Herria és part culpable d'aquesta situació donat que realitza la mateixa política de retallades en el marc de la seva actuació a EH i, per tant, són responsables per les seves decisions o pel seu sotmetiment, convertint-se en mà executora dels plans econòmics.

Amb la Carta el moviment social basc es proposa portar un camí més enllà del caràcter defensiu que havien caracteritzat les lluites obreres i socials des de la Reforma Monàrquica, per plantejar-se la necessitat d'un canvi social, fent arribar les reivindicacions al marc polític del Govern d'Euskadi i exigint que apliquin les mesures o prenguin les competències quan el Govern central s'hi negui.

Les lluites obreres i socials s'incrementen, donant impuls al moment de la VG:

· La lluita obrera al metall de Bilbao, que ha costat més d'un any de vagues intermitents per trencar la resistència patronal, ha estat una de les mobilitzacions més importants.

· Els pensionistes bascos també han estat determinants amb una mobilització exemplar, abnegada i sostinguda, setmana rere setmana, durant dos anys, amb una plataforma que és la més potent de l'Estat espanyol, amb grans mobilitzacions com la del 16N o la del 12D al Parlament Basc. Simultàniament s'han reclamat accions conjuntes amb els treballadors i la resta dels moviments socials.

· També la lluita per tornar a la referència del SMI en la RGI (Renda Garantida), separada pel PNV el 2012 i amb una reducció del 7% (amb el temps arribà a representar una pèrdua de fins el 25% en les percepcions familiars respecte el 2008). Aquesta ha estat la clau de les reivindicacions, donat que al PNV s'ha sumat al PSOE en els PGB per l'any 2020 i Elkarrekin-Podemos, que amb la bandera de pujar un 4% la RGI mantenen una diferència a la baixa de 100 milions

(cal recordar que Podemos va donar suport a la ILP referenciant RGI amb SMI).

· Les lluites feministes, amb dues vagues generals, la vaga de més de 160 dies de les treballadores de residències de Guipuscoa, la reclamació d' una llar digna, amb les lluites contra els desnonaments, la lluita dels estudiants...han estat els detonants que propiciaren i donaren empena a la convocatòria de la VG.

La constància del Moviment Pensionista Basc demanant mobilitzacions conjuntes en el marc de la Carta Social ha tingut èxit. Malauradament, pensionistes d'EH i la COESPE no hi donen suport, defensant motius d'ingerència política i d'interessos nacionalistes.

Els Pressupostos Generals Bascos estan sobre la taula a Madrid, en el marc dels acords per investir el PSOE -que va ser, junt amb el PP, l'impulsor de les grans reformes laborals i de pensions i de l' article 135 de la constitució amb la Llei d'Estabilitat pressupostària i financera, que restringeix la despesa social a favor de reduir el deute.

Posició de COESPE davant la vaga general basca

Després d'un intens debat en el si del moviment de pensionistes bascos i navarresos, i basant-se en els principis reflectits a la Carta de Drets Socials d'Euskal Herria, que recullen bona part de les reivindicacions històriques del moviment pensionista, juntament amb altres de caràcter social, els sindicats més representatius d'EH han convocat aquesta vaga general.

La convocatòria ha provocat una divisió dins del moviment de pensionistes d'EH i el posicionament de la COESPE, que en diferents comunicats planteja una posició contrària a aquesta vaga general, entre d'altres motius perquè no és d'àmbit estatal i no recull el sentit estricte de les reivindicacions del moviment (esfera nacional), així com la suposada utilització del moviment pensionista per part de partits polítics bascos.

El manifest que fa la convocatòria recull el 90% dels punts de les reivindicacions històriques dels pensionistes. S'em fa difícil d'entendre, doncs, el posicionament de la COESPE (que diu que respecta el posicionament dels/de les companys/es d'EH), en contra d'una acció del tot necessària, i sota unes excuses que no puc acceptar.

Està clar que punts de la proposta de la vaga general són extrapolables al resta de l'Estat espanyol, i que hi hauria motius per secundar-la a tot l'Estat. Potser topem amb sentiments antinacionalistes (o nacionalistes espanyols), o amb els sindicats majoritaris, o amb por a influir negativament en pactes de govern....

La COESPE no pot convocar vagues, però hagués sigut lògic una crida als sindicats alternatius de tot l'Estat a secundar la vaga.

El moviment de pensionistes no pot quedar-se només amb les concentracions dels dilluns i un parell de mobilitzacions estatals importants cada any.

La vaga general de França es va iniciar al desembre i no s'atura.

M'atreveixo a fer una crida a que, si més no des de la Marea Pensionista de Catalunya, des de la seva autonomia, es posin en contacte amb el sindicalisme alternatiu per convocar aquesta vaga, també a Catalunya. No oblidem que també continuem lluitant contra la Llei aragonès.

I si no fos possible arribar a aquest acord seguir el camí de la Plataforma 3 d'octubre, convocant sindicats, organitzacions i moviments socials, a actes de suport i solidaritat amb la vaga general del 30 de gener a Euskal Herria.

Estic convençut que la Marea Pensionista de Catalunya i la COESPE són l'eina útil que tenim els i les pensionistes, i que les reivindicacions del món del treball són també reivindicacions nostres, perquè està clar que som classe treballadora i l'Estat, els governs i el sistema no remen al nostre favor.

*Carlos Rodríguez
Pensionista*

Tot en aquesta VG és important. A més del contingut polític, presenta un marc diferent:

- En primer lloc destaca l'absència de CCOO y UGT - minoritàries a Euskadi- i el fet que, tot i que la convocatòria està 'formalment' realitzada pels sindicats, en realitat la proposta surt de la Carta pels Drets Socials.

- La Classe Treballadora pren la iniciativa, el protagonisme i actua com agent catalitzador dels moviments socials. Sense ella la Vaga no seria possible. Des de la dictadura no hi ha referència a una proposta així en què la classe treballadora es posi davant de tot un moviment social assumint totes les reivindicacions. I assumeixen també la lluita per les pensions, que des de la Vaga General de 1985 -que obligà a González a posar per llei la re-valorització amb l'IPC-, les lluites sindicals no havien tingut una referència per les pensions.

- Trencar el marc del Pacto de Toledo i les Taules Socials de CCOO-UGT, la Patronal i el Govern, que han servit per desmobilitzar a treballadors i pensionistes, facilitar l'entrada de les reformes de pensions i les concessions salarials. Es va veure amb la firma d'un salari mínim el 2018 condemnat a no aplicar-se per la quantitat de condicions imposades per tal que la pujada del salari no fos efectiva. Si no s'hagués legislat per decret llei el SMI, estaria por sota dels 900€; un pacte que no portà cap profit a treballadors i treballadores però si la foto del PP i la CEOE amb els dirigents sindicals.

- Planteja la reivindicació en el marc de l'Estat espanyol però no oblidar que el govern basc és còmplice des de Madrid i des d'Euskadi de les retallades. Per això exigeix un Marc Propi de Relacions Laborals i de Protecció Social que reuneixi totes les

reivindicacions de la HG concentrant-les en el marc territorial d'Euskadi i Navarra, emplaçant els Governos i la Patronal basca i Navarra a que donin resposta a les seves reivindicacions.

El Moviment Pensionista Basca ha tingut clar la necessitat de reclamar a Euskadi el que neguen des de Madrid sota la complicitat dels partits espanyols i el PNV. L'any 2016 van presentar al Parlament basc la demanda de pensió mínima de 1080€ i una agència basca de Seguretat Social per tal de fer efectiva l'exigència de: ' O l'aconsegueixes allà o ho pagues aquí'. Aquest plantejament generà que el PNV proposés el pagament de l'IPC el 2018 i 2019 a canvi del suport als pressupostos neoliberals del PP.

Aquest eix de doble reivindicació – Estat/sobirania territorial- és també present a altres moviments socials a Euskadi (com la PAH) i a altres autonomies, i amb tota seguretat s'estendrà contra el doble joc de les burgesies autonòmiques i nacionals de refugiar-se a Madrid per portar les seves polítiques neoliberals i antisocials.

Una VG al País Basc en el marc dels pressupostos generals de PNV, PSOE i Elkarrekin-Podemos, denunciat pels sindicats bascos. ELA resumeix així:

En xifres totals, el pressupost del Govern Basc és de 11.774 milions d'euros, 306,7 milions menys que la previsió de tancament de 2019. Es redueix un 2,54% respecte a 2019.

El pes del Govern Basc en

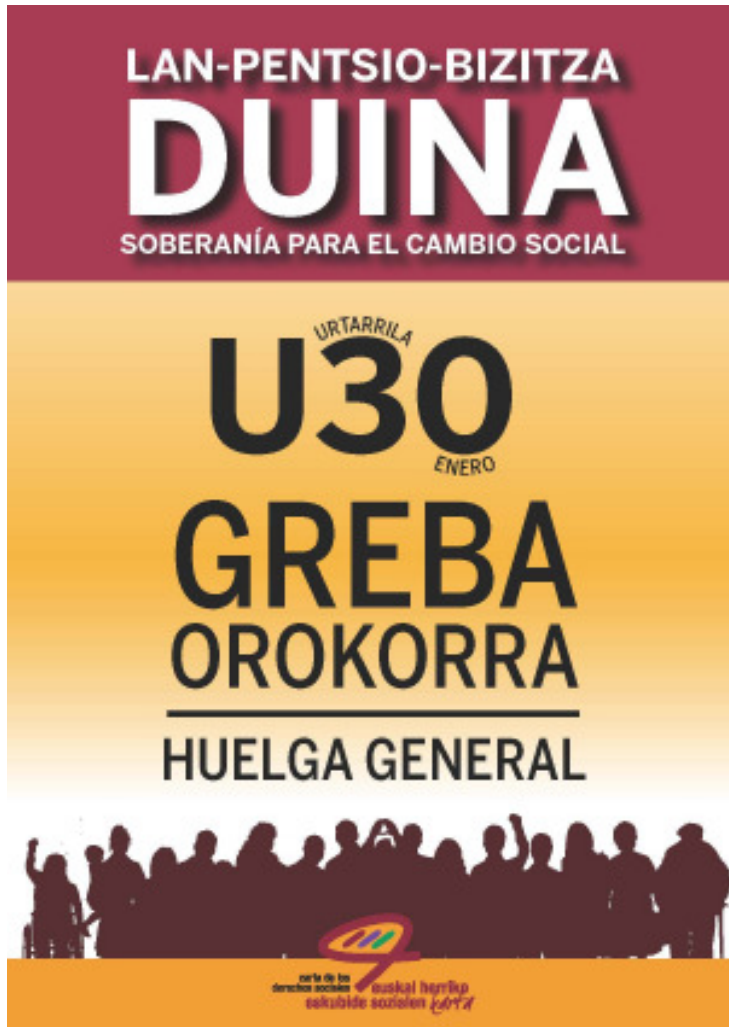
l'economia s'ha reduït enormement en els darrers anys.

El pes de la despesa pública destinada a Sanitat i Educació continua caient. Estem a la cua europea en el repartiment de la riquesa que es destina a aquestes matèries. Per equiparar-nos a la mitjana europea s'hauria d'incrementar el pressupost de 2020 quasi un 50%

de l'Estat serà prioritat complir amb l'article 135 de la Constitució i els compromisos de Sánchez, que es va presentar a Brussel·les per rebre les instruccions respecte al Pla d'Estabilitat. UP exerceix d'«avançada progressista» del govern del PSOE per garantir les seves carteres ministerials.

La Vaga d'Euskadi s'oposa a aquesta situació i impulsa treballadors, pensionistes, feministes, PAH, autònoms, transportistes, estudiants... a plantejar una lluita pels Drets Socials.

A la resta de l'Estat hem de preparar una Vaga General, començant amb el suport incondicional als treballadors i treballadores i ciutadans d'Euskadi en lluita per les seves conquestes, seguint l'exemple de crear Cartes de DS a tots els territoris, exigint als governs territorials que les assumeixin si l'Estat no ho fa. És necessari llençar lluites territorials per avançar, unir forces i participació, anant cap a una Vaga General a tot l'Estat, amb plantejaments ben assumits.

en Salut i un 23% en Educació.

Aplicació d'importantes retallades en la RGI, així com una escassíssima dotació de les polítiques d'habitatge.

És més que presumible que al conjunt de l'Estat s'imposi la mateixa situació, en un moment en què al gener, el Pla d'Estabilitat Financera es comença a aplicar en tot el seu àmbit i rigor per garantir la baixada del deute fins un 60% del PIB i, en aquesta dècada de transitorietat, només s'ha complert una baixada del 7%. Pel nou govern

VISCA LA LLUITA DE LA CARTA SOCIAL DEL PAÍS BASC

SUPORT A LA VAGA GENERAL DEL 30 DE GENER

*Paco Gómez de la Calle
membre de la Marea Pensionista
Font de la Guatlla-Magòria*

Podemos: fi de cicle

La formació de govern PSOE-UP consagra la finalitat del cicle de Podemos. Un partit que va néixer a principis de l'any 2014 encara amb els aires del 15M, amb expressions políticament incorrectes, de denúncia de la casta, reivindicant sense complexos els de baix... Va tenir un ascens meteòric: en 4 mesos es presentava a les eleccions europees amb un 7'98% de vots i 5 diputats /es; en 20 dies d'inscripció va reunir 100.000 membres; i a l'octubre als 200.000. A finals d'octubre a Podemos li donaven les enquestes el primer lloc en eleccions generals. Al 2015 -any en què Syriza aconseguia la majoria a dos vots de l'absoluta- Podemos obtenia el 20'68% i 69 diputats /des.

Una arrencada meteòrica per començar immediatament el declivi, un tornar sense haver arribat. Tot i la unitat electoral amb IU, la suma de les dues forces perd vots i amb prou feines manté els diputats/es de *Podemos*. L'experiència de govern Tsipras a Grècia, traint el no en el referèndum que ell mateix va convocar i que li exigia trencar amb els memoràndums de la UE, va ser

determinant per punxar les enormes il·lusions que havia aixecat. Ha

estat un procés de tot just 6 anys en que l'aparell controlat per Pablo Iglesias ha anat abandonant, una darrere l'altre, les reivindicacions populars per adaptar-les a una suposada ala esquerra del PSOE.

I, no obstant això, en el moment de més debilitat -amb una pèrdua de més del 15% de vots en sis mesos- entra al govern. És a dir, no com a expressió de fortlesa sinó com a debilitat, com una fugida cap endavant, davant la necessitat de tancar preventivament una crisi interna que amenaçava de destruir *Podemos*. Però l'entrada al Govern certifica el final del partit del «Sí se puede» que han cridat milers de goles obreres i populars.

Immediatament després d'haver conformat el govern, Pablo Iglesias es precipita a tancar en fals la crisi interna, intentant acabar de desplaçar qualsevol indici de resistència. El divendres 17 de gener convocava el Consell Ciutadà Estatal de *Podemos*, per anunciar la convocatòria al març del tercer congrés estatal, en el

qual es tornarà a presentar com a candidat a la Secretaria General. Però l'advertiment al partit és clara, quan el vicepresident Iglesias recorda que a partir d'ara els membres de *Podemos* que formen part del Govern **no** parlaran «en nom d'*Unidas Podemos*, sinó en nom d'*Espanya*». En nom d'Espanya? Es refereix a l'Espanya a la qual els i les membres del Govern Sánchez-Iglesias han promès lleialtat: a l'Espanya monàrquica! Fi de trajecte.

Una imatge val més que mil paraules. La CUP-PR va presentar al Congrés dels Diputats una sol·licitud de compareixença de Felip VI en la comissió d'Interior, davant la notícia feta pública per la fiscalia anticorrupció dels suborns pagats per l'Estat Espanyol a l'Àràbia Saudita: la Taula del Congrés no li va donar tràmit, amb el vot d'UP a favor de que no hi hagués compareixença! I el seu silenci en el COP 25, la Conferència sobre el Clima que va obrir l'assassí Piñera amb tots els honors a Madrid, mentre el seu poble pateix una terrible repressió?

Sánchez-Iglesias: ¿Govern de coalició?

Conscient de la debilitat d'Iglesias en el govern, Sánchez s'estructura el govern perquè Podemos quedi a l'ombra.

Al juny de 2018, després de la moció de censura que provocava la caiguda de Rajoy, Sánchez nomenava un govern amb 17 ministres, amb una vicepresidència. Avui el PSOE disposa de 17 ministres amb tres vicepresidències. ¿! Podemos? Doncs se li va crear una vicepresidència per a Pablo Iglesias de Drets Socials i Agenda 2030, associada a 4 ministeris nous: Yolanda Díaz (IU) treball que perd la Seguretat Social, això és la part que mou tots els diners; Alberto Garzón (IU, PCE) Consum, que es desprèn de Sanitat; Irene Montero amb Igualtat, que es desfà de justícia i memòria històrica; Manuel Castells Universitats que es desprèn de Ciència.

És a dir, es creen nous ministeris i una vicepresidència per donar càrrecs a Unidas Podemos, però assegurant-se que les polítiques d'UP en aquests ministeris no generin problemes econòmics a la política d'austeritat. Recordem que el *Gobierno*, a partir de gener de l'any 2020, té en vigor l'article 135.2 de la Constitució que impedeix generar un dèficit per fora dels marcs que estableix la UE. És a dir, **Podemos, que va denunciar l'aprovació urgent de l'article 135 en la Constitució, l'haurà d'aplicar.**

L'altre gran problema polític està a Catalunya. Iglesias ja va vendre que la seva butaca valia més que el dret d'autodeterminació del poble català.

A Sánchez *Podemos* li és útil per intentar neutralitzar les mobilitzacions populars, que segur començaran per denunciar la seva submissió als poders fàctics. En les pensions tenim el primer exemple. La COESPE ha tingut una forta influència política de *Podemos*, al punt que han estat escandalosos els comunicats davant les eleccions o ara afalagant al *Gobierno*. La següent cita amb la lluita per unes pensions dignes està en la vaga general d'Euskal Herria, el proper 30 de gener. La COESPE es pronuncia en contra, tot i que és un salt evident indiscutible el que la lluita en defensa de les pensions es converteixi en una lluita de tota la classe obrera. Lander Martínez, secretari general de *Podemos* Euskadi, anuncia que no farà la vaga general del 30, reconeixent que «gran part de les reivindicacions que planteja aquesta vaga són competència estatal» i que «cal donar-los aquest marge de confiança».

Necessitat de construir una alternativa

A diferència de Syriza, que va ser el resultat d'un agrupament de 13 organitzacions d'esquerra, *Podemos* nega des del seu inici l'existència de partits al seu interior. Izquierda Anticapitalista, que va estar en el seu origen, va haver de dissoldre's per poder seguir formant part de *Podemos*, a nivells de caudillisme i falta de democràcia interna. Rebutjant tot reconeixement de partits, es conformava una *camarilla* en la direcció. *Podemos* escurçava el procés de degeneració política al no tenir una oposició interna. Els cercles aïllats i marginats a la sim-

ple aplicació de les directrius adoptades a la cúpula. Un partit jerarquitzat, utilitzant les votacions informàtiques per augmentar el pes de la direcció i aïllar tot intent que sorgís per la base. Aquesta estructura, bonapartista i burocràtica, estava al servei d'imposar una política electoralista i reformista, que contrastava amb les il·lusions i necessitats de les desenes de milers de membres.

Anticapitalistas és el corrent d'esquerra a *Podemos* que anima un sector que es reclama del trotskisme. Els seus dirigents més reconeguts són Teresa Rodríguez i Miguel Urbán. Raúl Camargo és el seu portaveu. En una entrevista a 4º poder el 20 de novembre, afirmava que «governar amb ells (el PSOE) suposa una ruptura evident amb les línies fundacionals de *Podemos*» i anunciava una conferència per al març per decidir si trenquen amb *Podemos*, i afirma de fet «en alguns territoris no, seguim dins *Podemos*, però en la majoria ja estem fora».

L'entrada d'*Unidas Podemos* al *Gobierno*, deixa un espai enorme

a la seva esquerra. En les últimes eleccions la CUP-Per la ruptura va decidir fer un pas i presentar-se a les eleccions com a forma de visualitzar la necessitat de construir una alternativa que trenqui amb la Monarquia i amb el capitalisme. Una alternativa dels i les treballadores i els pobles. Els resultats van ser limitats, ja que el debat es va fer molt tard i no hi va haver temps per estendre l'iniciativa a d'altres forces. Però la tasca és essencial. Si avança la solidaritat entre els pobles es debilita l'estat i també la repressió que pugui exercir.

Però mai aquests processos es donen en fred. Cal que responguin a processos de mobilització obrera i social, que entronquin amb les necessitats dels i de les treballadores i dels pobles. Per això cal obrir aquest debat a un ampli conjunt de forces i, sense esperar, prendre acords de solidaritat que permetin respondre unides a qualsevol agressió del règim.

Josep Lluís del Alcázar

Torneu-nos a l'Enoc!!

Enoc Misael Pérez Chinchilla, un nen hondureny de 12 anys, resident des de fa dos a Badalona. Va viatjar el 18 de novembre a la casa dels seus avis, a la ciutat de Tula (en el carib hondureny), per passar les vacances de Nadal i Any Nou.

El dia 2 de desembre van entrar a la residència un grup de delinqüents que es van dur l'avi, un oncle, la cuidadora i el propi Enoc. Prop de l'habitatge van aparèixer els cossos de l'avi i l'oncle i dos dies després el de la cuidadora en una muntanya propera a la ciutat.

El dissabte 11 de gener es va realitzar una concentració a la Plaça de Catalunya per reclamar al govern d'Hondures que s'impliqui en la recerca i el rescat de l'Enoc. L'acte va ser convocat per familiars i col·lectius hondurenys, així com l'Associació de Pares i Mares de l'Escola Rafael Alberti de Badalona (centre on cursa primer d'ESO l'Enoc).

La directora de l'escola ha demanat la implicació de la Generalitat i de la diplomàcia espanyola en el cas. Karina, mare de l'Enoc, que es va comunicar amb les persones concentrades, va denunciar l'abandó de la recerca per part de les autoritats i va sol·licitar ajuda per posar en marxa una campanya de pressió en els mitjans i xarxes socials, així com amb mobilitzacions, per forçar al govern d'Hondures a continuar buscant-lo.

Txema Morillo

Catalunya

Avortam

Des de fa mesos diverses organitzacions socials, polítiques, sindicals i feministes venim impulsant la campanya pel dret a l'avortament i la sanitat universal a Catalunya. Aquesta iniciativa sorgeix davant la vulneració sistemàtica de drets cap a les persones migrades i, en aquest cas en particular, cap a les dones i persones embarassades i menors de 18 anys sense targeta sanitària. Aquests col·lectius tan sols tenen accés a l'atenció sanitària en cas d'urgències, i qualsevol altre tipus d'atenció els és negada, com és el cas del dret a la interrupció voluntària de l'embaràs (IVE). I és que, a dia d'avui, ni la llei catalana per la universalització de l'assistència sanitària (09/2017) ni el reial decret estatal del 2018 contemplen específicament aquests drets.

Aquesta situació és fruit d'una política generalitzada de racisme institucional que té com a base fonamental la llei d'estrangeria -que genera milers i milers de persones sense drets i, consegüentment, subjectes a convertir-se en mà d'obra disponible per precaritzar i super-explotar amb més facilitat-, i que es manifesta concretament en els criteris excoients i discriminatoris per accedir a la targeta sanitària. Però, a més, aquesta política és part també d'un masclisme institucional. Els drets sexuals i reproductius són,

ent i Sanitat Universal, JA!!

a tot arreu, atacats i retallats en moments de crisi econòmica a mans dels governs capitalistes i patriarcals com a eina de control dels nostres cossos.

En aquest sentit, la campanya pel dret a l'avortament i la sanitat universal exigeix una instrucció immediata per part de la Consellera de Salut Alba Vergès (ERC), la reglamentació urgent de la Llei 09/2017 -que entre intervenció del Tribunal Constitucional i manca de voluntat del Departament i Govern encara mai no s'ha fet-, i la reforma per lectura única d'aquesta llei per garantir de forma directa i sense marge d'interpretacions el dret a l'atenció sanitària de dones i persones embarassades i menors de 18 anys, tot i no tenir targeta sanitària.

Aquesta campanya ha portat les seves demandes als diversos grups parlamentaris del Parlament de Catalunya. Fins avui, tan sols la CUP-CC i En Comú Podem han donat el seu suport. De fet, recentment, al ple monogràfic so-

bre el dret de les dones realitzat el passat desembre, aquests grups van presentar una moció que incorporava aquestes demandes, però ERC i el PSC, com JxCat, van votar en contra d'aquestes demandes que, sens dubte, són de mínims i tracten de drets fonamentals i d'una qüestió bàsica de salut pública general. Per això s'ha fet una denúncia a aquesta orientació per part del Govern i de forces que s'autoanomenen progressistes, una clara expressió de violència institucional. Entenem aquest

posicionament com a part d'una disputa política més general i que es produeix a tot arreu: la defensa dels serveis públics, de qualitat i universals, contra l'orientació *privatista* actual, que té el seu punt més evident amb la Llei Aragonès.

Fem una crida a donar suport a la campanya per l'avortament i la sanitat universal i a elaborar i enfortir un pla de lluita i mobilització en el sentit de recuperar i avançar en drets. Perquè defensar el dret a l'atenció sanitària de les persones migrades és defensar el dret a la sanitat pública, universal, de qualitat i amb perspectiva feminista.

Cap persona és il·legal. Avortament universal, segur, lliure i gratuït!

Rosario de Mendieta

Abril 1952, 68 anys de la revolució boliviana

Els miners desarmen a l'exèrcit

Fa seixanta anys, el 9 d'abril de 1952, les milícies mineres, obreres i camperoles van derrotar l'exèrcit de la rosca (oligarquia), van dominar La Paz i van iniciar la gran revolució, els ensenyaments de la qual segueixen presents.

El 1952, Bolívia tenia 3.100.000 habitants, el 23% dels quals urbans. El 90% era analfabet, sense dret a vot. La terra estava en mans d'uns pocs oligarques i la massa indígena reduïda al «pongaje» (servitud, treball gratuït pel terratinent). Però també tenia la mineria d'estany més moderna, concentrada en tres grans companyies, les de Patiño, Aramayo i Hoschild, associades a empreses ianquis i angleses, amb 40.000 obrers miners sobreexplotats. El juny de 1946, un cop va enderrocar i assassinar a Gualberto Villarroel, un militar nacionalista com Perón i de la mateixa època.

El novembre d'aquell any es va realitzar un Congrés Extraordinari de la Federació de Treballadors Miners, que va votar les «Tesis de Pulacayo», en les quals declaraven la seva oposició al govern de la «rosca» i proclamen la lluita pel socialisme i el govern dels treballadors.

El 1951, encara que només votava el 10% que sabia llegir, va guanyar les eleccions presidencials el MNR (Moviment Nacionalista Revolucionari), un moviment petit burgès amb definicions antiimperialistes, encapçalat per Víctor Paz Estenssoro. La «rosca» de magnats miners va donar un cop d'estat militar, negant-se a lliurar el poder.

La insurrecció

Mentre Víctor Paz Estenssoro, exiliat a Buenos Aires, intentava negociar amb els militars, Juan Lechín, dirigent miner pertanyent al MNR, va fer una crida als treballadors a aixecar-se.

L'abril de 1952 esclatà la insurrecció. Els miners van arribar a La Paz armats amb dinamita, van assaltar l'arsenal central i després la base aèria, van aconseguir armes i van resistir el bombardeig de

la ciutat per l'exèrcit. Un sector de la policia es va plegar a la insurrecció. Al cap de tres dies, l'exèrcit s'havia enfonsat davant el poder de les milícies armades, obreres i camperoles que dominaven La Paz, Oruro i el país.

Li regalen la presidència a Paz Estenssoro

Els treballadors tenien les armes, forts sindicats, van fundar la COB (Central Obrera Boliviana) i decidien sobre el proveïment d'aliments i el transport. El principal dirigent de la COB era Juan Lechín, que compartia la direcció amb el POR (Partit Obrer Revolucionari), que

seguia aleshores les posicions de Michel Pablo i Ernest Mandel (corrent de la Quarta Internacional que avui es denomina Secretariat Unificat). S'havien donat totes les condicions perquè la COB assumís formalment el poder. Però la seva direcció va regalar la presidència a Paz Estenssoro, que va tornar de l'exili el 14 d'abril.

La mobilització obrera i camperola continuava pressionant. Es va aconseguir la nacionalització de totes les mines. Els pagesos es van alçar, van ocupar les hisendes en l'altiplà i les valls, van expulsar als terratinents i van recuperar les terres. Es va aconseguir el vot universal, incloent-hi a les majories indígenes i dones.

Però el MNR en el poder molt aviat va pactar amb la burgesia i l'imperialisme. Va nomenar ministres a Lechín i a altres dirigents de la COB, però al servei de mantenir la propietat i el règim econòmic burgès capitalista. Va pactar amb l'FMI i va lliurar el petroli, nacionalitzat des de la dècada del trenta, als ianquis. A l'Orient del país, el MNR va repartir les terres indígenes entre els seus dirigents i amics.

Encara que van trigar deu anys, finalment van aconseguir desarmar les milícies i, amb assessorament i armes ianquis, recompondre l'exèrcit burgès. El 1964, un nou cop militar va imposar la dictadura del general René Barrientos, tancant així un dels capítols revolucionaris més importants de la història llatinoamericana.

Podien governar els treballadors i pagesos

La gran lliçó de 1952 és que els treballadors, camperols i indígenes, podrien haver assumit el poder polític amb la COB i els sindicats i fer el canvi de fons definit en les tesis de Pulacayo: expropiar al conjunt dels grans capitalistes i terratinents i iniciar la construcció d'una economia socialista, fent una crida als treballadors llatinoamericans a fer el mateix. Tres anys abans havia triomfat una revolució dels camperols pobres a la Xina que havia expropiat als

capitalistes i terratinents. L'imperialisme estava empanat en la guerra de Corea intentant frenar la revolució asiàtica. La conquesta de tot el poder per la COB i una revolució socialista a Bolívia hauria deslligat una revolució llatinoamericana. El camí de pactar amb interessos capitalistes i transnacionals va portar a la derrota. Juan Lechín -i també la direcció del POR i del PC de llavors- són responsables d'haver cridat a la classe obrera i als pagesos a confiar en Paz Estenssoro en comptes d'assumir el poder amb la COB.

En el 2003 es va repetir la història

L'octubre de 2003 la insurrecció popular va enderrocar el neoliberal Sánchez de Losada exigint nacionalitzar el gas. Dirigents de la FEJUVE de l'Alto van plantejar la necessitat de conquerir el poder pel moviment obrer, indígena, popular i camperol, amb la COB, la FEJUVE i altres organitzacions. Hi havia enormes condicions per la divisió de l'exèrcit i amb el poder popular als carrers.

No obstant això, Evo Morales i el MAS, al costat dels operadors de l'imperialisme i la burgesia, van aconseguir reunir el Congrés per triar a Carlos Mesa, que era vicepresident. Abans la COB va donar permís perquè poguessin entrar al Congrés els diputats i senadors.

El 2005 un nou aixecament popular va enderrocar Carlos Mesa i degueren convocar a les eleccions en les quals va triomfar el MAS amb un 54%. Però el MAS no va arribar al poder per les organitzacions populars. Seguint les petjades del MNR el 1952, va pactar amb els patrons i transnacionals i va reprimir el poble.

La Protesta, adherent a la UIT-QI, es constitueix com a organització revolucionària fundada per exdirigents de la FEJUVE de 2003 i 2005, per lluitar perquè les organitzacions obreres, populars, camperoles i indígenes prenguin el poder polític, organitzades en forma democràtica des de les seves bases, per conquerir una Bolívia socialista.

La polèmica en el trotskisme

Nahuel Moreno va anar seguint molt de prop aquells esdeveniments. Va rebutjar la política del POR i del pablisme-mandelisme de suport crític al govern de Paz Estenssoro. El maig de 1952 el periòdic que dirigia Moreno a Buenos Aires cridava l'avantguarda obrera boliviana a determinar si «es guanya avançant pel camí revolucionari cap al poder autènticament obrer o es perd pel camí de la conciliació i de l'esperança passiva en els quadres dirigents del MNR.» (Frente Proletario Núm. 73).

El gener de 1953 ja directament es denunciava a Frente Proletario el caràcter traïdor de la direcció de la COB, plantejant «Lechín serveix a la Rosca», i definia amb claredat la consigna «Tot el poder a la COB».

Records de Domitila Chungara

«El meu papà em va anunciar que se n'anava lluny, de comissió. Havia comprat queviures. Em va demanar que cuidés les meves germanes... L'endemà vaig veure les dones assegudes als carrers, plorant. Deien que els homes havien anat a lluitar.

Poc després, un matí, van començar a tocar les campanes, les sirenes i la gent sortia i cridava «Hem guanyat! Hem destruït l'Exèrcit!» I a la nit, va arribar primer la banda amb els seus estendards... tots en fila, amb les seves guardatojos (cascos) brillant, diverses files de miners. Estava el meu papà amb el seu fusell creuat... 'Papi, papi'. Em va mirar amb molta alegria i em va dir: 'Hem guanyat, hijita, mai més ara els nens caminaran descalços'. I van començar les mesures econòmiques pels obrers: bons de producció, subsidi familiar, caixes de seguretat social. Ja tots podíem anar a l'hospital...»

(Entrevista realitzada el juny de 2011, publicada a Pàgina12. Domitila, cèlebre per haver encapçalat una vaga de fam de dones de miners contra la dictadura de Banzer el 1978, va morir recentment en Cochabamba).

Una onada de mobilitzacions recorre el món

Des de Hong Kong a Llatinoamèrica, passant per la vaga general francesa, l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica, un seguit d'aixecaments populars incendia el planeta.

Una onada revolucionària s'ha desfermat amb força des de principis de 2019. Hi havia un precedent a finals del 2018 amb la gran mobilització de les «Amilles Grogues» a França. El 2019 va començar amb un gran triomf de la mobilització popular a Algèria que va provocar la dimissió del dictador Bouteflika. Després el món va ser sacsejat per les multitudinàries mobilitzacions de Hong Kong, que fa mesos que s'enfronten a la dictadura del Partit Comunista (PC) de la Xina. Al juliol va impactar l'anomenada «revolució ciutadana» de Puerto Rico que va fer fora del poder al governador. I en aquests últims mesos hem vist com tornaven les mobilitzacions independentistes massives del poble català per la llibertat dels seus presos polítics. Mentrestant, als Estats Units es produïa la vaga de la General Motors, la més llarga en mig segle.

Un últim trimestre plagat d'aixecaments populars

Els últims mesos de l'any s'han caracteritzat per diversos aixecaments revolucionaris. En tots els casos van començar per reivindicacions puntuals (augments del bitllet del transport o els combustibles, o contra un nou impost) i ràpidament s'han enfrontat directament amb els governs.

Així vam tenir el triomf de la proposta d'insurrecció a l'Equador que va significar un primer triomf amb l'anul·lació de l'augment de la gasolina i el pla dictat per l'FMI. El govern de Lenin Moreno va haver de marxar de la capital del país ocupada pel poble indígena amb la Conaie al capdavant, amb el suport del moviment estudiantil, treballadors i sectors populars i va haver d'acabar cedint per a reprendre el control. Aquest triomf va generar un gran impacte perquè ha demostrat que es pot derrotar, amb la mobilització, els plans de l'FMI.

Gairebé immediatament va començar una mobilització revolucionària a Xile contra Piñera i el model polític-econòmic heretat del pinochetisme. Milions de joves, treballadors i dones es van rebel·lar contra el govern de dreta liberal de Piñera desbordant a totes les direccions polítiques i sindicals. Malgrat que el govern de Piñera va fer marxa enrere en l'augment de les tarifes del metro, el poble treballador ha seguit als carrers reclamant «Fora el govern i el model econòmic», ignorant l'estat d'emergència i el mateix toc de queda. La mobilització, després de més d'un mes i mig, no s'ha aturat. Reclama que Piñera abandoni el poder i tot un programa

França, hem assistit a una vaga general gairebé per temps indeterminat, la més important des de 1995.

Acaba així un 2019 que, a més, ha continuat l'onada verda del moviment de dones, que s'ha tomat a reflectir a la vaga general del 8 de març i en altres mobilitzacions. I ha nascut un nou moviment multitudinari i global, el de la joventut mundial pel canvi climàtic.

Una rebel·lió mundial contra les mesures d'ajust econòmic

En aquestes mobilitzacions hi participa la classe treballadora, la joventut, les dones i altres sectors populars. Es produeixen insurreccions populars, vagues generals, mobilitzacions de

contra l'ajust i el règim polític dels últims trenta anys que és la continuïtat del règim de Pinochet.

A Haití es va produir un nou aixecament popular (i ja van pel quart). Al Líban es va donar l'anomenada «revolució del whatsapp», on els treballadors, la joventut i els sectors populars van continuar les mobilitzacions reclamant que el govern dimiteixi. Va haver-hi grans mobilitzacions a l'Iraq que van acabar amb la caiguda del govern. També hem vist milions als carrers a l'Iran i Etiòpia. Al mateix temps es van produir les enormes marxes i lluites contra el cop reaccionari a Bolívia. L'any ha acabat amb les vagues generals i les protestes massives a Colòmbia. I a

masses juvenils, de desocupats i dels pobles originaris i lluites per la qüestió nacional. En molts llocs es destaca el desbordament a les velles direccions dels partits i sindicats tradicionals; en uns altres, com Xile, directament no dirigeix ningú. Aquesta ha estat la dinàmica a Xile, al Líban o a l'Iraq. Més enllà de les seves diferències totes tenen alguna cosa en comú: l'enfrontament a tots els plans d'ajust, a la l'exploació i al saqueig del capitalisme imperialista i els seus governs.

L'origen de tot es troba a la crisi capitalista global oberta al 2007. L'imperialisme i els governs capitalistes del món han tractat de resoldre-la descarregant-la sobre l'esquena de la classe treballadora i els sectors oprimits amb més i majors ajustos. Però s'han

trobat una fenomenal exacerbació de la lluita obrera i popular. Un dels punts més alts fou l'anomenada primavera àrab de 2011. Ara ens trobem davant una nova onada que dificulta encara més els intents de l'imperialisme de superar la crisi per la via de majors nivells d'explotació i precarització de les masses a nivell mundial. Aquest és el factor clau de les rebel·lions que generen enormes inestabilitats polítiques. En molts casos provoca la caiguda de governs o un increment de la crisi dels règims polítics. I té altres expressions, més indirectes, com el vot de càstig a governs patronals de tota mena que porten endavant els ajustos.

L'aplicació, per part de l'imperialisme i els seus governs, dels plans de superexplotació provoca una exacerbació de l'odi de les masses. Això succeeix tant amb governs i règims de dreta liberal com també amb aquells que apareixen com més «d'esquerra», «centreesquerra» o «progressistes». És el que ha passat, entre altres, amb Syriza a Grècia, amb Maduro i el chavisme a Veneçuela o amb Lula i el lulisme al Brasil. Tots van fracassar perquè van governar amb sectors de la burgesia, van pactar amb les multinacionals empobrint al poble treballador.

El repte: la construcció d'una nova direcció revolucionària

Sabem que aquesta nova onada de lluites té un punt feble i aquest és la crisi i absència d'una direcció revolucionària. Aquest continua sent el major problema de la classe treballadora i dels pobles del món.

Les mobilitzacions de les masses han estat traïdes per les burocràcies sindicals, les direccions reformistes i conciliadores amb els governs capitalistes.

El que està pendent és la construcció de noves direccions revolucionàries. I per a això és necessari construir partits revolucionaris a cada país. L'aspecte positiu d'aquesta lluita, és que al el món sorgeixen milers i milers de lluitadores i lluitadors que estan al capdavant de cada lluita obrera i popular i que desborden a les velles direccions. Aquí hi trobem la base per a superar l'absència de direcció revolucionària. Una nova direcció que no sols es posi al capdavant de les més sentides reivindicacions, sinó que aposti per la mobilització permanent i postuli un programa per un govern dels treballadors i el socialisme.

11 de desembre de 2019

Miguel Sorans

Dirigent d'Izquierda Socialista (Argentina) i de la UIT-QI

<http://www.izquierdasocialista.org.ar/index.php/periodico-el-socialista/ultimo-numero/9913-una-oleada-de-movilizaciones-recorre-el-mundo>

França

La classe treballadora contra la reforma del sistema de pensions

La classe obrera francesa s'ha incorporat, amb particular força, a la lluita mundial dels pobles i de la classe treballadora contra els plans d'ajust amb els quals els governs, l'FMI, el Banc mundial i l'OCDE pretenen carregar, sobre l'esquena de les classes populars, la solució a la crisi econòmica oberta al 2007.

Un dels eixos comuns de tots els plans és la privatització dels règims públics de pensions amb la que pretenen no solament reduir les futures prestacions de jubilació per a pagar el deute extern sinó també permetre l'entrada dels fons volor i de les entitats financeres privades en la gestió dels fons públics de pensions.

La lluita mundial contra les reformes de pensions ha tingut importants fites, com a l'Argentina i a Nicaragua, on va ser retirada tot obrint una important crisi política. Ara li ha arribat el torn a França i, a partir del dia 30 de gener, a Euskadi.

La reforma de pensions de Macron

A França, l'actual mobilització té una gran importància per diverses raons. La primera, perquè l'any 1995, el govern del president Chirac va intentar aprovar la reforma de les pensions però la contundent protesta obrera, que va durar 22 dies, va obligar al primer ministre Alain Juppé a retirar-la.

Ara l'ofensiva és molt més dura perquè s'emmarca dins de l'ofensiva general neoliberal i el govern francès està disposat a mantenir el pols davant les protestes, amb l'ajuda inestimable dels sindicats majoritaris que només esperen que el govern els permeti asseure's en la taula de negociació per a aconseguir unes engrunes.

La reforma pretén fusionar tots els sistemes de pensions actuals (42) que tenen determinats sectors de la classe

treballadora francesa; alguns daten d'abans del segle XX, com els dels ballarins de l'Òpera de París, pescadors i miners. Aquests règims contempnen les dificultats de determinades professions (esforç, penalitats, riscos, etc) i per això gaudeixen de determinats avantatges –per exemple, jubilar-se abans dels 64 anys, tal i com vol implantar el govern francès-. A més, la reforma planteja un sistema per punts que s'acumulen al llarg de la vida laboral en un compte individual de cada treballador. És a dir, es considerarà tota la vida laboral per al càlcul de les pensions; amb aquesta reforma, es pretén eliminar un dels pilars essencials de l'estat de benestar que representa una de les grans conquestes de la classe treballadora.

Mentrestant, Macron planifica aquest atac als drets laborals; el seu govern ha baixat els impostos a les grans empreses, ha eliminat l'impost a la grans fortunes i ha privatitzat els ferrocarrils. Amb la disminució dels impostos, el sector públic ha començat a deteriorar-se tant en qualitat dels serveis com en les condicions laborals dels seus treballadors. Així, des de fa mesos els serveis d'urgències mèdiques dels hospitals estan en vaga, l'educació pública està commocionada pel suïcidi d'una directora d'escola a causa de les condicions de treball i, a partir de principis d'aquest any, entren en vigor les noves reglamentacions en matèria ferroviària conseqüència de la privatització.

La lluita contra la reforma

Des dels passats mesos de setembre i octubre, França ha viscut una sèrie de mobilitzacions, protagonitzades en particular pel personal del transport (metro i autobusos públics de París, ferroviaris,...) contra la reforma de les pensions quan encara el govern no havia presentat el seu pla de reforma. Aquestes lluites han obligat a les centrals sindicals (malgrat les resistències de la CFDT) a convocar una vaga general que va començar el 5 de desembre i que es va prolongar fins al 11, dia en que el primer ministre francès Édouard Philippe va exposar públicament el seu projecte.

A aquesta vaga general es van unir importants sectors de personal públic (funcionaris, sanitaris, bombers i fins i tot els ballarins de l'Òpera de París), sectors tots ells que s'han vist greument afectats per les polítiques d'ajustos del govern francès. La vaga ha comptat amb el suport del 62% de la població francesa, malgrat les perturbacions que ha provocat en la vida quotidiana. La lluita va afectar el 75% dels maquinistes; a la totalitat de les 16 línies de metro de París (8 van fer vaga i 8 van funcionar solament amb serveis mínims) i al 70% dels autobusos

Les vagues dels transports han continuat i s'han mantingut fins i tot durant les festes nadalenques. Les direccions sindicals van intentar que durant el nadal les vagues es desconvoquessin, però les assemblees es van rebel·lar i van decidir continuar amb elles. La lluita, així, s'ha convertit en la més llarga des de 1995 en què es va derrotar la reforma de pensions del govern Juppé. S'ha mostrat la contundent voluntat de la classe treballadora i ha donat dos petits triomfs: la dimissió del responsable governamental de la reforma de les pensions i el retard en l'aplicació de la reforma als ballarins de l'Òpera de París. Encara així, Macron, «el president dels rics», insisteix en implantar la reforma, a la que només pretén introduir petits ajustos per tal de «millorar-la».

Per al 2020, la CGT ha fet una crida per a que nous sectors de la classe treballadora s'uneixin a les mobilitzacions. El dimarts 7 de gener tornaran a reunir-se el govern i els sindicats per a continuar la

negociació però està previst que la mobilització continuï el dia 9 als carrers. SOS Pensions, col·lectiu que agrupa els professionals afectats per la reforma (advocats, fisioterapeutes, infermers independents...) ha convocat per a unir-se a les lluites.

Altres sectors obrers s'incorporen a les vagues, com els treballadors de les refineries i del subministrament de gasolina. La federació de químiques de la CGT ha fet una crida a bloquejar des del dia 7 al 10 de gener totes les instal·lacions petrolíferes (refineries, terminals de petrolers i dipòsits de combustible).

Però el que està en joc no és només el futur de les pensions sinó també mantenir la capacitat de lluita de la classe treballadora i dels sectors populars francesos. Els quals, durant l'any 2019, han protagonitzat importants mobilitzacions com la de les «amilles grogues» contra la degradació de les condicions de treball i de vida en les zones rurals i, en particular, contra l'augment del preu de la gasolina que van aconseguir anul·lar. També hi ha hagut 36 dies de vaga en els ferrocarrils francesos contra la seva privatització, però la vaga es va perdre a causa de l'obstrucció de les organitzacions sindicals majoritàries. Macron vol doblegar a la classe treballadora francesa per a continuar implantant el seu pla d'ajust. Si ho aconsegueix, no sols hauran perdut les capes populars franceses sinó que les de tota Europa. Per aquests motius, necessiten la nostra solidaritat.

2 de desembre de 2019

Andreu Pagès

Orient Mitjà

Rebutgem els bombardejos de l'exèrcit ianqui sobre Bagdad!

L'assassinat del comandant de la Guàrdia Revolucionària de l'Iran, el general Qasem Soleimani i de diversos líders xiïtes iraquians a l'Aeroport de Bagdad, mitjançant míssils disparats des de drons, que els Estats Units ha anomenat hipòcritament de «mesura defensiva», forma part de la intervenció militar permanent dels Estats Units a Orient Mitjà, sigui d'una forma directa o mitjançant el seu principal agent a la regió: Israel.

Per a l'imperialisme en general i nord-americà en particular, el domini de l'Orient Mitjà és clau per la seva immensa riquesa petrolífera, que aporta una part substancial de l'energia mundial. Recordem que els Estats Units van envair l'Iraq al 2003, durant la presidència de George Bush, argumentant que tenia armes que amenaçaven als Estats Units. Finalment va haver de retirar les seves tropes al 2011, però deixant bases militars amb 5.000 soldats. Des de llavors el govern de l'Iraq és relativament dependent d'Iran i hi ha una disputa permanent pel control del poder. En els últims mesos hi ha hagut una rebel·lió popular contra el govern, la seva corrupció i política econòmica antipopular.

L'Iran és, des de la revolució de 1979 que va derrocar la monarquia pro nord-americana, un país relativament independent de l'imperialisme, amb una direcció burgesa islàmica, de la branca xiïta, que tracta d'afirmar-se com a potència regional, xocant permanentment amb els Estats Units i els seus aliats d'Israel i de l'Aràbia Saudita. La seva aspiració a desenvolupar l'energia nuclear ha estat un dels punts de discòrdia i ha significat sancions comercials que han bloquejat les seves vendes de petroli. Amb Obama, es va arribar a

un acord per limitar el desenvolupament nuclear a canvi d'eliminar les sancions però, per a afeblir l'Iran i enfortir la seva aliança amb Israel, Trump ha trencat aquest acord, encara que sense el suport de la Unió Europea.

A l'Iran també hi ha un moviment de protestes populars que qüestiona el règim dictatorial islàmic i els problemes econòmics que estan pagant els treballadors.

Per la seva banda Donald Trump, cada vegada més qüestionat als mateixos Estats Units i amb un procés d'«impeachment» en curs, afronta la seva pròpia crisi política i tot indica que busca alguna mena d'èxit internacional per a enfortir la seva base electoral i guanyar les eleccions de novembre d'aquest any.

El context regional d'Orient Mitjà és de guerres permanents i de rebel·lions populars en els últims anys. Entre elles, la rebel·lió popular i guerra civil siriana (en la qual l'Iran va intervenir al costat de Rússia en suport directe al dictador al-Assad), la guerra civil i la intervenció genocida d'Aràbia Saudita amb suport ianqui al lemen, mentre que els rebels són donats suport per l'Iran. I també

el sorgiment de l'Estat Islàmic dins de l'Iraq, que després es va estendre a Síria, encara que avui està derrotat.

En aquest context explosiu s'han produït diversos fets en les darreres setmanes: un atac amb míssils a una base nord-americana a l'Iraq en el que no va morir ianqui i l'atac de manifestacions populars a l'ambaixada dels Estats Units a Bagdad, la capital de l'Iraq. Aquests fets han portat, segons el comunicat del Pentàgon dels Estats Units, al bombardeig de l'aeroport: «Sota la direcció del President, l'exèrcit dels EUA ha pres mesures defensives decisives per a protegir al personal, en matar a Qasem Soleimani».

Rebutgem l'assassinat del general Qasem Soleimani i aquesta hipòcrita declaració de l'ultra reaccionari Trump. Ningú ha atacat als Estats Units. Són els Estats Units els que continuen l'ocupació militar parcial de l'Iraq i s'atribueixen el «dret» de bombardejar el seu principal aeroport i generar una massacre. En aquests moments en què s'està redactant aquesta declaració, acabem de rebre la notícia que un nou atac perpetrat

per l'exèrcit ianqui a Bagdad hauria deixat diversos morts i ferits.

Sense tenir cap coincidència amb la política de la República Islàmica d'Iran, ni del govern de l'Iraq, ens oposem a aquests atacs criminals i els considerem part de l'acció militar imperialista per sotmetre a l'Orient Mitjà al seu domini total. Fem una crida als treballadors i pobles del món a manifestar el seu rebuig a aquests atemptats i a lluitar per la immediata retirada de totes les tropes ianquis de l'Iraq i de l'Orient Mitjà, ja que només han portat genocidi i destrucció.

Fora les tropes ianquis de l'Iraq i l'Orient Mitjà!

Rebutgem aquesta acció criminal ordenada per l'ultra-dretà Trump!

3 de gener 2020

Unitat Internacional dels Treballadors i les Treballadores - Quarta Internacional (UIT-QI)

L'assassinat de Soleimani i els pobles del Pròxim Orient

L'assassinat amb un dron del general iranià Qasem Soleimani, ordenat per Donald Trump, és un acte de guerra en tota regla que cal condemnar, perquè tira més llenya al foc a una regió ja en flames, i referma l'ingerència imperialista al Pròxim Orient. Un sector de l'esquerra europea, de matriu estaliniana, ho llegeix en una lògica de blocs, con si el Pròxim Orient fos un taulell d'escacs on imperialistes i antiimperialistes juguen una partida. Un mètode que ignora i silencia el que és més important: la dinàmica dels pobles i de la lluita de classes. Intentem, doncs, mirar-nos-ho des d'un altre prisma.

Qui era Soleimani?

Condemnar l'assassinat de Soleimani no vol dir ni venerar la seva figura ni amagar les atrocitats que va cometre. Era el número dos d'un règim iranià, que ha reprimat a sang i foc qualsevol expressió de canvi. Davant la revolta estudiantil a Teheran de finals dels anys 90, exigí al president Khatamí que «esclafés la rebel·lió estudiantil». Com a màxim responsable de la força d'elit Quds, Soleimani ha estat l'artífex de la ingerència de l'Iran a Síria, sense la qual el règim de Baixar al-Assad no continuaria en peu. No oblidarem les fotografies on es passejava triomfant per una Alep destrossada, o la política de matar de fam les poblacions rebels o el camp de refugiats palestins de Yarmouk. Per això no és sorprenent que a Idlib, sotmesa a terrífics bombardejos, la gent celebrés la mort de Soleimani.

A l'Iraq, Soleimani esclafà el kurdistan iraquità després del sí al referèndum d'independència del setembre de 2017. Va participar en la brutal repressió –amb més de 500 morts– de les protestes de centenars de milers, la majoria joves, per denunciar la corrupció i el sistema polític sectari

que va imposar Estats Units després de la invasió, i que controla l'Iran després de la retirada de les tropes americanes el 2014. Per això, el moviment popular que va esclatar la tardor i rebutjava tota divisió sectària, era contra el govern de Bagdad i contra l'Iran.

Les forces iranianes han estat els últims cinc anys al costat de les tropes nord-americanes en la lluita primer contra al-Qaida i després contra el Daesh (l'autoanomenat Estat Islàmic). Quan Trump es va despenjar de l'acord nuclear amb l'Iran i va començar a imposar sancions –una política que respon tant als interessos d'Israel com a una lògica domèstica de mà dura contra un enemic exterior– van començar les tensions entre Washington i Teheran, però tots dos van seguir lluitant al mateix bàndol. Ara sense l'amenaça imminent del Daesh, l'imperialisme ha decidit prescindir de Soleimani. Trump, amb les eleccions el novembre a les portes, pot presumir d'haver-se desfet del líder del Daeix, Abu Bakr el Bagdadi del general estrella dels sempre malvatxats iranianes. La declaració de guerra que representava l'assassinat de Soleimani va ser resposta amb molta mesura per l'Iran, amb un atac prèviament anunciat per no causar baixes nord-americanes, perquè a Teheran saben que no poden entrar en un xoc directe.

Aixecaments populars a l'Iraq, l'Iran i el Líban

Si una cosa tenen en comú Trump i Soleimani, l'imperialisme i l'Iran, és l'objectiu d'acabar amb qualsevol

moviment emancipatori al Pròxim Orient. L'assassinat de Soleimani ha fet emmudir les protestes durant uns dies, però ara el silenci s'ha acabat. La hirak (aixecament) iraquiana ha tornat amb força, amb desenes de milers de joves al carrer que rebutgen clarament la ingerència iraniana i també la nord-americana al seu país. A l'Iran, on també s'han viscut enormes mobilitzacions aquesta tardor davant l'encariment del preu de la gasolina, que han representat la pitjor crisi de la República islàmica, el règim només va poder explotar durant uns dies el sentiment nacional ferit per l'agressió imperialista. Després dels funerals, que van ser més ampulosos que el del mateix Jomeini, les mentides sobre l'avió ucraïnès civil abatut per «error» per les defenses iranianes han tornat a posar el règim en evidència. Els mateixos que van sortir contra l'assassinat de Soleimani surten ara contra el govern corrupte i mentider dels aiatol·làs.

Aquesta mobilització popular a l'Iraq i també a l'Iran que denuncia alhora l'imperialisme i els règims opressors és l'única esperança per als pobles del Pròxim Orient. També el massiu moviment de Líban, que té les mateixes motivacions. Com diu l'investigador marxista libanès Gilbert Achcar, «*la situació al món àrab els últims anys ha tocat fons. Viu sota una fèrria ocupació estrangera: sionista, estatunidenca, russa, iraniana i turca. I cadascuna d'aquestes ocupacions compta amb els seus propis agents àrabs. Esperem que amb la nova dècada creixi el renaixement popular que va començar al principi de la dècada passada a Tunísia i que ha tingut la seva continuïtat més recent als últims moviments populars a l'Iraq i el Líban i s'aconsegueixi així l'autèntica llibertat i sobirania que tant anhelaven els nostres pobles, sense els quals serà impossible assolir les nostres aspiracions democràtiques i socials.*».

És en la lluita dels pobles pels drets bàsics i les llibertats que hi ha el futur a la regió. També per als 3,5 milions de sirians que agonitzen sota les bombes de Putin i Al-assad a Idlib.

Cristina Mas

Perú

Un revolucionari com a candidat a diputat

Entrevista a Carlos Enrique Fernández Chacón, dirigent trotskista peruà de llarga trajectòria i d'UNIOS, secció de la UIT-QI. Actualment és candidat a diputat nacional per Lima del Frente Amplio.

-Quina és la situació política al Perú, després de la dissolució del Congrés per part del president Vizcarra?

Perú forma part d'un continent que ha viscut l'esgotament d'un programa econòmic, que mostra xifres macroeconòmiques espectaculars però no ofereix serveis socials, els salaris són de gana i s'aplica una brutal flexibilització de drets laborals que produeixen precarietat i pèssims serveis. D'altra banda, hi ha un moviment espectacular de les masses que s'enfronten a aquesta situació. En l'últim any es van registrar al Perú aproximadament 250 conflictes laborals, fonamentalment originats per la megamineria i qüestions ambientals. També hi ha un descrèdit dels polítics tradicionals, perquè per donar totes aquestes concessions hi ha hagut una agressiva corrupció. Al Perú els últims cinc presidents han estat detinguts. Això ha provocat que la mateixa gent vol no només tancar el Congrés sinó també que marxi el govern, que va acabar cedint a la pressió de la gent perquè hi hagi eleccions legislatives en el proper mes de gener.

- S'han produït diversos xocs entre els projectes de la megamineria i les comunitats...

Exacte. En aquesta política de feblesa amb les multinacionals està el projecte *Tia María*, a Arequipa. És una explotació minera a cel obert d'1,3 milions d'hectàrees. L'extracció del mineral significa que la vall que envolta la zona desapareixerà. És una vall de terres molt riques, per això les comunitats protesten tant. Són pagesos que fa anys que treballen aquí i proveeixen de fruites i verdures a la zona. Aquest projecte és simbòlic per

a les multinacionals, si s'aprova *Tia María*, també s'aprovaran la resta de les concessions pendents. Les comunitats han comprès això i aleshores han sortit a lluitar amb molta força.

És un conflicte que dura des del 2008, més de deu anys, amb un balanç de 10 o 15 morts. S'ha convertit en el símbol de la resistència contra el saqueig de les imperialistes. En aquesta lluita està implicat el Frente Amplio.

- Vas com a primer candidat a diputat a Lima pel Frente Amplio. Com està la campanya?

UNÍOS, la meua organització, participa en el Frente Amplio. La meua candidatura està al servei de les lluites dels treballadors, de la

joventut i de les comunitats. La gent em diu: «jo li dono suport a vostè perquè és un dirigent conseqüent i honrat, perquè mai ha robat, ni s'ha venut a la patronal, s'ha mantingut

de forma conseqüent lluitant al nostre costat». Aquesta és una gran diferència en moments de tanta traïció, t a n t e s retallades de drets i tanta corrupció. M'identifiquen com un d'ells. Sóc pensionista, la meua

pensió és miserable, no arriba als 150 dòlars que és el que guanyen centenars de milers de treballadors. Aquesta pensió està per sota de la meitat d'un sou mínim de treballadors en actiu. Mentre que les grans empreses gaudeixen d'excepcions tributàries, nosaltres estem sobrevivint amb això. Així com abans vaig lluitar per a formar sindicats, per a obtenir millors salaris. Ara sóc un obrer jubilat que continua lluitant amb la seva classe. El meu escó, com ja ho vaig fer abans*, estarà al servei dels interessos dels treballadors, dels joves i de les comunitats i de les seves lluites.

* Va ser diputat constituent en 1978, juntament amb Hugo Blanco, i diputat nacional en 1980/81

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI